

EDGAR WALLACE

Ölüm Çiçekleri

Çeviren:

Suat Derviş

I

FULYALARIN ESRARI

“Korkarım sizi anlamıyorum, Bay Lyne.”

Genç kız yazıhanesine yaslanmış duran genç adama ciddi bir tavırla bakıyordu. Genç kızın şeffaf teni hafifçe pembeleşti, gri renkli gözlerinde Thornton Lyne kadar dehasına ve ifsat kabiliyetine güvenmeyen herhangi bir adamın dikkatini çekecek bir parlaklık vardı.

Fakat o kızın yüzüne bakmıyordu. Uzun siyah saçlarını geriye doğru attı ve gülümsedi. O kendisinde bir münevver kafası bulunduğuna ve renginin bir parça solukluğunun “şair solgunluğu” olarak vasıflandırabileceğine inanmaktan hoşlanırdı.

Bürosunu birinci katta yaptırmış ve her zaman büyük mağazalarına nezaret edebilmek maksadıyla geniş pencereler açtırmıştı.

Zaman zaman satıcı kızlar buraya bakıyorlardı ve o bu memur kızla geçen sahneye dikkat ettiklerini biliyordu.

Kız da bunu farkına vardı, huzuru büsbütün kaçtı. Gitmek ister gibi bir hareket yaptıysa da tuttu bırakmadı.

“Anlamıyorsunuz, Odette,” dedi ve sonra birdenbire, “benim kitabımı okudunuz mu?” diye sordu. “Benim vaziyetimde bir

adamın şiir yazması herhalde size tuhaf geliyordur?” diyerek güldü. “Ben onların çoğunu bu mağazaya girmeden, tüccar olmayan evvel yazmıştım.”

Kız cevap vermeyince merakla ona baktı ve sordu.

“Ne düşünüyorsunuz?”

Genç kızın dudakları titriyordu ama o buna yine dikkat etmedi.

“Şiirlerinizi ben iğrenç buldum, iğrenç,” dedi.

Kaşlarını kaldırarak müstehzi bir eda ile, “Ah Bayan Rider, ne burjuva ruhunuz var,” dedi. “Bu şiirleri memleketin en iyi münekkitlerinin bir çoğu beğenmişlerdi.”

Genç kız cevap vermek istedi fakat dudaklarını sıkarak durdu. Thornton yine omuzlarını silkti.

“Şiir zevki de sonradan kazanılan bir şeydir. Bazı edebiyat şubeleri hususi bir kültür ister. Bir gün gelip çok güzel bir dille ifade edilmiş olan harikulade fikirleri takdir fırsatını size verdiğim için bana müteşekkir olacağınızı zannediyorum.”

Genç kız başını kaldırarak, “Artık gidebilir miyim, Bay Lyne?” diye sordu.

“Hayır henüz değil. Az evvel maksadımın ne olduğunu anlamadığınızı bana söylemiştiniz. Daha açık kelimelerle söyleyeyim. Herhalde çok güzel bir kız olduğunuzu biliyorsunuzdur ve büyük bir ihtimalle kabiliyetsiz bir burjuvanın karısı olacak ve bir köle hayatı yaşayacaksınız; bütün orta sınıf kadınlarının nasibinin bu olduğunu bilmelisiniz. Boyunduruğa neden gireceksiniz? Sırf siyah redingotlu, beyaz yakalıkl bir adama size hiçbir manası olmayan ve herhangi bir zeki insanın değer vermeyeceği bazı kötü sözler söyleyecektir de ondan. Ben böyle saçma teşrifata riayeti lüzumsuz buluyorum fakat sizi mesut etmek için her gayreti sarf edeceğim.”

Yavaş yavaş kıza doğru giderek elini omuzuna koydu. Kız gayriihtiyari geriledi, Lyne gülmeye başladı.

“Ha, ne diyorsunuz?”

“Ben belki de sizin söylemiş olduğunuz bu sözlere ehemmiyet veren kabiliyetsiz ve burjuva bir kıyım. Ama izdivaç merasimi yapılsa da ihmâl edilse de sizi ne daha çok ne daha az mesut etmeyeceğine inanacak kadar geniş düşünceliyim, ister izdivaç isterse başka türlü birleşme şeklinde olsun ben kendime hiç değılse adam olan birisini bulacağım.”

Kaşlarını çatarak, “Ne demek istiyorsunuz?” dedi, sesi yumuşaklığını kaybetmişti.

“Ben korkunç hislerini manasız mısırlarla ifade eden sebat-sız bir mahluk istemiyorum. Tekrar ediyorum, ben adam istiyorum.”

“Kiminle konuştuğünüzü biliyor musunuz?” diye sordu, sesi yükselmişti.

“Evet, Lyne mağazaları sahibi, Odette Rider’a haftada üç lira veren patronu Thornton Lyne ile konuşuyorum.”

“Sakınınız,” dedi. “Sakınınız!”

“Bütün hayatı adam unvanına bir kusur teşkil eden, hiçbir şeyde samimi olmayan, babasının zekâ ve şöhreti sayesinde ve kendisinden daha değerli insanların zorla çalışmalarıyla para kazanarak yaşayan bir adamla konuşuyorum.”

Lyne kendine doğru bir adım atınca da nefretle, “Beni kutamazsınız,” diye haykırdı, “müessesenizden ayrılacağımı biliyorum, hemen bu akşam gideceğim.”

Lyne kızın bu hareketinden beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Kadınlık inceliğıyle bunu hemen fark etti, Yumuşak bir sesle, “Çok sert konuştuğuma müteessirim,” dedi, “ama siz beni tahrîk ettiniz, Bay Lyne.”

Patron konuşmaktan acizdi, sadece başını salladı ve titreyen parmağı ile kapıyı göstererek boğuk sesle, “Çıkınız,” dedi.

Odette Rider odadan çıktı; genç adam pencerenin yanına giderek aşağı bakarken genç kızın zarif silüetinin satıcılar ve alıcılar arasından geçerek umumi vezneye gittiğini gördü.

“Bunun acısını senden çıkaracağım, kızım!” diye mırıldandı.

Masasına gelerek zile bastı. Kâtibi kız geldi.

“Bay Tarling geldi mi?” diye sordu.

“Evet, efendim. Meclis salonunda bir çeyrektir bekliyor.”

“Teşekkür ederim.”

“Kendisine bir şey söyleyeyim mi?”

“Hayır, kendim gideceğim...”

Müthiş sinirlenmişti, elleri titriyordu fakat Tarling’i düşününce biraz ferahladı. Evet, fevkalade maharet ve liyakatiyle meşhur olan bu adamın gelişi ne iyi bir tesadüf olmuştu.

Hususi dairesiyle meclis arasındaki koridoru hızlı adımlarla geçerek içeri girdi, elini uzattı. Onu selamlamak üzere dönen adam otuzluk, iri, kuvvetli bir adamdı. Akaju renginde olan yüzü sakın ve bakışları itidalli idi. Odada bir üçüncü adam daha vardı, o da kalkarak başıyla selam verdi.

Bu beklemediği adama merakla bakan Lyne, “Bir Çinli?” dedi. “Ha tabii, Bay Tarling, sizin Çin’den geldiğinizi az kalsın unutuyordum. Oturmaz mısınız? Sizi niçin çağırttığımı daha sonra anlatırım. Scotland Yard’a girdiniz mi?”

“Hayır... Ben Şangay Polis Teşkilatı’nda idim ama Scotland Yard’a girmek istiyordum. Zaten bunun için İngiltere’ye geldim fakat birçok sebep dolayısıyla ve bilhassa Scotland Yard da benim istediğim hareket serbestisini vermekte imtina ettiği için hususi gizli polis büromu açtım.”

Çin’de çok büyük muvaffakiyetleri yüzünden “Lieh Jen”, “insan avcısı” adıyla Tarling’in şöhreti herkesin dilinde idi.

Lyne bu sebatkâr adamın şahsında, her işe yarayan bir alet ve hatta lüzumu hâlinde bir suç ortağı görüyordu.

“Beni niçin aradığınızı anladığımı zannediyorum,” dedi Tarling. “Mektubunuzdan anladığıma göre baş direktörünüz Milburgh’un senelerden beri hırsızlık ettiğinden kuşkulaniyorsunuzuz.”

“Şimdilik bunu unutmamanızı istiyorum, Bay Tarling. Size Milburgh’u tanıtacağım, belki de tasarladığım projede bize yar-

dımı olur. Milburgh namusludur ve onun hakkındaki şüpheler yersizdir, demek istemiyorum, ama şimdi çok daha mühim bir şey var. Onun için şimdilik Milburgh hakkında size söylediklerimi unuttunuz. Şimdi onu çağırıyorum.”

Telefonun bulunduğu büyük masaya doğru gitti, telefonu açtı, telefoncu kıza:

“Lütfen Bay Milburgh’a söyleyiniz de meclis salonuna kadar gelsin,” dedi.

Sonra misafirinin yanına geldi.

“Milburgh hadisesi şimdilik durabilir. Onun hakkında maelumat aldınız mı? Aldıysanız en mühim olanlarını Milburgh gelmeden önce bana söyleyiniz.”

“Milburgh’a siz ne ücret veriyorsunuz?”

“Senede dokuz yüz sterlin.”

“O beş bin sterlinlik bir hayat sürüyor. Belki de daha fazla. Nehir kenarında bir evi var, bol para harcıyor...”

Lyne sabırsızlıkla onun sözünü kesti.

“Hayır, hayır, bu mesele kalsın,” dedi. “Şimdi çok daha mühim bir iş var; Milburgh hırsız olabilir...”

“Beni istemişsiniz, efendim?”

Lyne birdenbire döndü, kapı sessizce açılmıştı, bir adam eşikte duruyordu, hürmetle gülümsüyor ve durmadan ellerini ovuşturuyordu.

II

AVCI AVINDAN VAZGEÇİYOR

Lyne beceriksizce, “İşte Bay Milburgh,” dedi.

Bay Milburgh patronunun son sözlerini işitmiş idiyse bile yüzünden hiç belli olmuyordu. Mütemadiyen gülümsüyordu. Tarling seri bir göz atarak onu tetkik etti ve hükmünü verdi. Şişkin yüzü dazlak kafası ve daimi bir hacalet altında yaşıyor-muşçasına eğilmiş omuzlarıyla bu adam uşak olarak doğmuştu.

“Kapıyı kapayınız, Milburgh, oturunuz, Bay Tarling... bir detektiftir.”

“Peki, efendim.”

Tarling onun yüzünde bir renk değişikliği, herhangi bir tezat, çok defa suçları fark etmeye yarayan herhangi bir şey göremedi.

“Tehlikeli bir adam,” diye düşündü.

Milburgh kendisi üzerinde nasıl bir tesir bıraktı diye anlamak için göz ucuyla Ling Chu’ya baktı, o sakın bir tarassutçu vaziyetini muhafaza ediyordu ama Tarling onun herhangi bir caninin kokusunu aldığı zaman yüzünde hasıl olan işmizazları, dudaklarının bükülüp burun deliklerinin titrediğini gördü.

“Bay Tarling bir detektiftir,” diye Lyne tekrarladı. “Çin’de bulunduğu zaman ondan çok bahsedildiğini duydum,” sonra

ona dönerek, “dünya turuna çıktığım zaman Çin’de üç ay kalmıştım, onu biliyor musunuz?”

“Evet, biliyorum. Bund Hotel’e inmiş, vaktinizin çoğunu yerli mahallesinde geçirmiştiniz ve bir afyon kahvesinde başınızdan nahoş bir de vaka geçmişti.”

Lyne kızardı, sonra gülümsedi.

“Siz benim hakkımda benim size dair bildiklerinden çok fazlasını biliyormuşsunuz,” dedi ve sonra yine memuruna döndü.

“Veznedarlarından birinin para çaldığından şüpheliyim.”

Milburgh hakaret görmüş bir eda ile, “Buna imkân yok, efendim,” diye cevap verdi. “Kim yapabilir? Bunu meydana çıkardınızsa büyük maharetiniz var demektir, ben zaten daima bizlerden çok daha iyi gördüğünüzü söyledim.”

“Sizi alakadar eder. Bay Tarling, benim caniler sınıfı ile biraz tecrübem vardır. Dört seneden beri her çareye başvurarak ıslah etmeye çalıştığım bedbaht adamlarımdan biri birkaç gün kadar hapisten çıkıyor. Müreffeh vaziyette bulunanların hayatı böyle bir nasip almamış olanlara yardım etmesini bir vazife saydığım için onunla meşgul oldum.”

“Kimin hırsızlık ettiğini biliyor musunuz?”

“Bugün işten çıkardığım genç bir kızdan şüpheleniyorum ve onu göz altında bulundurmanızı istiyorum.”

Detektif ilk defa gülümseyerek, “Bu iş çok basit geliyor bana,” dedi. “Bu işi üzerine alabilecek, mağazanıza bağlı bir detektifiniz yok mu? Böyle ufak tefek şeylerle ben uğraşmam, çok mühim zannetmiştim.”

“Bu iş size ufak görünebilir ama benim nazarımda çok mühim. Arkadaşları tarafından sayılan ve onların üzerinde büyük bir manevi mühafaza sahip olan bir genç kız kendisiyle irtibatı bulunan herkesin teveccühünü kazanarak muntazaman ve ısrarla defterlerinde tahrifat yapıyor ve para ihtilas ediyor. Muhtakkak ki, böylesi ani bir arızaya kapılarak bir şey yapmaya teşebbüs eden bir kimseden çok daha tehlikelidir. Bu genç kızdan

diğerine bir ibret dersi çıkarmak lazım ama biliyorsunuz, Bay Tarling, onu mahkûm ettirmek için elimde kâfi delil yok, zaten öyle olmasa sizi çağırmazdım.”

“Benim bu delilleri temin etmemi mi istiyorsunuz?”

Milburgh onun sözünü keserek sordu.

“Bu genç kızın kim olduğunu sorabilir miyim, efendim?”

“Bayan Rider,” diye Lyne cevap verdi.

“Bayan Rider! Ah, hayır, buna imkân yok!”

“Neden imkân yokmuş?”

“Yani... şey, az muhtemel demek istedim,” diye direktör kekeledi... “O çok terbiyeli bir kızdır...”

“Bayan Rider’ı himaye etmek için hususi bir sebep mi var yoksa?” diye sordu.

“Hayır, efendim, hiçbir sebep yok. Rica ederim böyle bir zanna kapılmayınız. Yalnız bana pek gayritabii geldi de...”

“Tabiiikten çıkan her şey gayritabiidir. Siz hırsızlıkla itham edilseydiniz gayri tabii olurdu. Senede dokuz yüz sterlin maaşınız olduğu hâlde beş bin lira harcadığınızı meydana çıkarırsak pek tuhaf bir şey olurdu, ha ne dersiniz?”

Milburgh bir lahza itidalini kaybetti, ağzına götürdüğü eli titriyordu, onu hiç gözünden kaçırmayan Tarling yeniden sükûnete kavuşmak için çok gayret ettiğini gördü.

“Evet, efendim, gayritabii olurdu,” dedi.

“Senelerden beri müesseseyi soyuyorsunuz diye hapishaneye gönderilseydiniz gayritabii olurdu,” diye devam etti, “ve bütün öteki memurlar da zannederim sizin gibi ne gayritabii derlerdi!”

Milburgh eskisi gibi gülümseyerek ellerini ovuşturarak, “Hakikaten gayritabii, ve mağdurdan başka hiç kimse buna hayret etmezdi, Ha! Ha!”

“Bir aydan fazla zamandan beri kasadan azar azar para kaybolduğundan şikâyet ediyordunuz zaten, değil mi?”

Milburgh şaşkın bir hâlde, “Bir aydan beri para kaybolduğundan şikâyetçi miydim?”